

3. antologie českého hororu

Prokletá schránka

Zahrada

Mrtvý autobus

Ostrov snů

Spáči

Rybník smrti

Výzkum

Duše stromů

Dům na předměstí

Cesta po rozbité silnici

Pán Božího jména

Smích podzimních psů

Brýle času

m

ISBN 978-80-87622-07-0

3. antologie

českého hororu

povídky

Jediné dobré psaní je intuitivní. Byla by to velká nuda, kdybyste přesně věděli, kam to směřuje. Musí to být vzrušující, bezprostřední a musí to být překvapení. Pak se to všechno vyjeví a je to nádherné. 25 let mám u svého psacího stroje cedulku s nápisem: „NEPŘEMYŠLEJ“.

**Raymond Douglas Bradbury
(1920 - 2012)**

Máme 35 Českých Kingů

Jen díky snaze a odvaze party nadšenců Vám teď mohu představit 3. antologii českého hororu. Náš projekt Hledáme 100 českých Kingů pokračuje a jsem tomu opravdu rád!

Že nejsme ve svém snažení osamoceni, bych Vám rád dokumentoval na následujících číslech: do 3. antologie... se zapojilo 34 zájemců, do knihy se však dostalo jenom 13 autorů. Avizovali jsme tvrdší kvalitativní výběr, a to jsme splnili, možná ale tím vystrašili některé další potenciální spisovatele, i když, pisatelé hororů mají přece pro strach uděláno, že?! Soutěžení o místa na stránkách 2. antologie... bylo napínavé: o zveřejnění usilovalo 49 zájemců, finále patřilo jen 20 autorům. No a nakonec, do 1. antologie... se zapojilo 28 autorů, k vydání jsme doporučili jen 12 z nich. Ně kterým autorům se podařil husarský kousek, dokázali svým uměním, že netvoří kvalitu náhodně, a proto se objevili ve dvou či ve třech svazcích antologie. Sumarizujeme-li, promiňte, zní to tak suše, čísla a proměníme je v autory, vypadá to následovně: dnes se titulem Český King může pyšnit 35 autorů (tučně jsou označeni tvůrci z 3. antologie...), kterými jsou: Barták Daniel, Bauerová Ida, **Boček Petr a Zubík Miloslav**, Brejchová Dominika, **Burger Libuše**, Černý Michal, Dvořák Otomar, Fikar Václav ml., **Fryčová Jana**, Hanušová Ingrid, Havelková Martina, Hlaváček Zdeněk, Chyba Radomír, Jeník Petr, Kalina Milan, Ladko Milan, **Lipšanský Jan**, **Maršálek Pavel**, **Mašek Josef**, Nedoma David, **Pešaut Jiří**, **Polanka Ladislav**, Procházka Vladimír, **Pucholtová Věra**, Richter Aleš, **Slováková Petra**, Sokol Vladimír, Šedý Jiří, Špaček Silvestr, Štarková Petra, **Štefko Martin**, **Štěrba Luboš**, Vnouček Jan, **Zárubová Aneta**.

Vraťme se ke 3. antologii... Čím je jedinečná? Úroveň „výroby strachu a napětí“ se stala nejdůležitějším kritériem. Díky tomu Vám můžeme nabídnout lahůdky signalizující, že jsou skoro přímo ze zahrádky Stepheny Kinga.

Děkuji Vám všem za přízeň. A těším se na další kouzelné setkání.

Ladislav Kocka, nakladatel, 12/2012

První povídka **Věra Pucholtová**

Prokletá schránka

Stařec sedící na povadlém invalidním vozíku se náhle otočil, zvedl berli, kterou měl opřenou o nohu, přiložil ji k rameni jako pušku a zamířil na Janu. „Zastřelím tě,“ řekl. Janina noha zůstala zaseknutá ve vzduchu, slunce zvenku za mužovými zády jí hodilo do očí plamen, zaslechla pípnutí ptáka, jehož obrys viděla za oknem na větvi. „To jsem já, dědo, Jana, tvoje vnučka,“ sotva z ní tato slova vyklopýtala.

Jako duch se vedle starého muže objevil zřízenec, kladívky prstů ho poklepal po rameni, oči kmeta, z nichž se jakoby ještě valil dým, se roztáhly a odkryly skutečný svět. Jana zřetelně cítila vůni střelného prachu.

„Promiň, Janičko, odpusť,“ omlouval se. Jeho dlaně chvíli tančily po berlích, chvíli bubnovaly nesrozumitelnou píseň na kola invalidního vozíku. Nepoznal ji, myslel si, co - viděl před sebou ruské vojáky, chtěli ho zabít.

Jana na chodbě odchytila doktora, hned se na něj obrátila. Zajímala se o to, kdy si dědu bude moci odvézt zase domů. Lékař se ušklíbl, mechanicky skoro zbytečně si listuje ve svém notesu, jeho ortel je jednoznačný, pan Josef Wagner trpí poměrně vzácným postižením paměti a představitivosti, občas se obě spojí a rozbouří jeho vědomí k nečekaným a nevypočítatelným aktivitám spojeným s jeho raným životem. Není to tak dávno, praštil zřízenec berlí a utekl domů. „Teď zkusíme nové medikamenty, počkejme, jak na ně zareaguje,“ uzavírá doktor.

Na dědův útěk z ústavu si Jana vzpomíná. Již dole v přízemí rodného domu zjistila, že se děje něco zlého, jejich poštovní schránka, stará skoro sto let, měla prohnutá dvířka. Že by od

úderu holí? Dědula, kdo jiný?! Zasekl se dokonce i zámek. Pokusila se jej narovnat, strčila otvorem prst do plechové ulity, najednou ale ucítila prudký proud vzduchu, až se jí nadzvedl rukáv halenky, proklouzl k ní i šepotavý hlas. Nesmysl, říkala si, to přece jenom zavrzal zámek skříňky, jak jej rovnala. Když vytahovala prsty z kovové klece, dva z nich se z ničeho nic zasekly. Snažila se je druhou rukou uvolnit, jakoby je ale držela vlhká ústa hladové ryby. Nakonec jimi prudce trhla, a podařilo se, avšak řízla se prsteníčkem o okraj plechové nádoby. Když ji hned potom otevřela, po krvi v jejím nitru nebylo památky.

Jana si nic podobného nedokázala vysvětlit, opakovaně do schránky pečlivě nahlížela, kdepak - narezlý kov kapky jejího života vypil. Dno zářilo čistotou. Nemohla si jej dlouho prohlížet, protože přes rameno na ni vybafnul třicetiletý herec Daniel, její soused z třetího patra. Znali se od dětství, byli pro sebe jako sourozenci - bratr a sestra. Se smíchem ji nasadil široký klobouk a umělý dlouhý nos Cyrana z Bergeracu. Poté se proměnil v sloup. „Máš návštěvu,“ řekl. Cvrnknul ji do čela a utekl hrát divadelní představení.

Dědu našla v obývacím pokoji, nepřátelsky stál před zavřeným ocelovým trezorem, zalitým ve zdi, bušil do něj berlí. Kymácel se, ztrácel rovnováhu, hrozilo, že upadne. Jana ho jemně uchopila za ramena a usadila v křesle. „Nemohu si vzpomenout na heslo,“ postěžoval si. Prý potřebuje zbraň, již brzy si pro něj přijdou. Kdo? Rusové se samopaly. Němci s pistolemi. Muži a ženy s noži. Zmatkoval ve svém děravém myšlení. Něžně ho pohladila po skráních, vlny napětí a zuřivosti v jeho těle jakoby zázrakem roztály.

A proč by všichni ti lidé sem přicházeli, zajímala se Jana. Děda začal zrychleně kývat hlavou jako smutný pták, dával jí tím najevo vinu nesouhlasu. Ne, ne, to nemůže nikomu říct. Ne, ne, to by musel každého, kdo by se to dozvěděl, nemilosrdně zabít. Následně se roztřásl, odklopýtal do své ložnice a přinesl

odrbaný sešit. „Přečti si to, až tady nebudu,“ řekl. Jana si jeho slova vyložila tak, že do sešitu se může podívat až po jeho smrti. Nepochybovala o sobě, že slib dodrží.

Ústav i jeho chodby pohlcovalo šero. „Dědo, já zas přijdu zítra,“ navrhla Jana. Stařec souhlasně pokynul, pak si ji přivolal prstem ke svým ústům. Rozhlédl se opatrně kolem sebe, bá se živých i mrtvých svědků, pouze za oknem zapadala mdlá sluneční koule, na větvi poskakoval zbloudilý pták, po chodbě kráčel mlčenlivý zřízenec s kbelíkem. Ztišil hlas. „Podívej se do mých poznámek, přečti si je. Prosím.“ Tyto věty ho vyčerpaly, obličej se mu skrčil a oči proměnily v křížaly, Jana se dotkla jeho tváře, na břiška prstů se jí přichytily kousky soli. Že by se strachy zpotil? žasla. Lízla si bílých zrněk, ano, chutnaly jako kousky moře.

Jana na dědovo přání v průběhu denních starostí pozapomněla. Pracovala jako fotografka deníku, prolétla a zachytila několik tiskových konferencí, předala vedoucímu vydání digitální snímky a stavěla se za Markem v kulturní rubrice. Zítra, zítra by se k ní měl Marek coby její přítel nastěhovat. Zatím bydlel v podnájmu, platil téměř deset tisíc měsíčně za garsonku, byt Wagnerů byl přitom určený pro dvě samostatné rodiny. Navíc Marek, Marek byl miláček, jeho polibky na uši a na krk Janu rozsvěcovaly. Takže až večer v posteli, když už chtěla zhasnout lampičku, si náhodou vzpomněla na dědovu prosbu.

Jen nerada vylézala ze zahřáté postele. Kam jsem ten sešit mohla dát? Vítr hodil do okna větev, nebo to byla hrst listí? Kdopak se sem dobývá? Na chodbě zapraskala podlaha, Jana se lekla. Jak může beton vydávat dřevěné zvuky? diví se. Byt již před léty prodělal rekonstrukci.

Sešit našla ve starém ušáku, přesně tam, kde děda seděl v den, kdy utekl domů z ústavu. Jana jej vzala, proboha, málem jej odhodila na zem, páčil, přímo z něj dýchal žár. Jak

Je to možné? Proč je vařící? Při hledání logického vysvětlení klopýtala, nejspíš si na něj sedl zapadající světloňoš. I když, vždyť by mu stínilo opěradlo. Pch, mávla Jana rukou. Dost, zanechme planého mudrování.

Čtení v zažloutlých stránkách sešitu Janu uspávalo. Děda tam popisoval své dny na jatkách. Wagnerům patřila v Holešovicích více než sto let vyhlášená jatka. Nuda, nuda, krávy, prasata, býci, občas telata, hele, seznámení se s babičkou. Jejda, ona byla při svatbě ještě pannou. Jana se začervenala, jakoby v posteli ležela ona. Svatební noc popisoval dědek, jak by to ona řekla, přímo krutě. Babička po protržení panenské blány hodně krvácela, děda byl vyučený rezník, teplá kvička mu nevadila, trhal ji do rána na kousky jako zvíře.

List za listem představoval roky. Až tady, Janu probrala křiklavá slova, děvky. Co? Oč jde? V průběhu druhé světové války chodily za dědou různé ženy, aby si na něm vyprosily maso. Zpočátku byl ochotný, později ale zjistil, že hlad dožene výše i níže postavené paničky k různým ústupkům. Dobrý pocit, dobré slovo mu už nestačily, chtěl jejich maso. A proč by ne? Maso za maso, to je přece spravedlivý obchod. K ničemu je nenutil, násilí na sobě si nechaly páchat dobrovolně. Detailní popisy, jak z žen strhával šaty a zmocňoval se jich na stole uprostřed rozřezaných krvácejících zvířecích těl, přinutily Janu sešit zaklapnout.

S oknem zalomcoval vítr. Jeho slaměné ruce pronikly škvírami do místnosti a sáhly chladně pod peřinu na Janiny nohy. Brrr. Tohle rozhodně není její dědeček. Vysoký štíhlý elegán, který ji vychovával od tří let po nečekané smrti jejích rodičů při autonehodě. Ani jednou se proti ní neprovinil, bral ji na kolo-toče, kupoval cukrovou vatu, pofoukal rozbité koleno, když upadla při skákání panáka. A vůbec - koupil jí nejhezčí panenku na světě, Mílu. Ne, tohle určitě není její dědoušek. Šlo o jediného chlapa na světě, kterému se mohla svěřit se

vším, s první menstruací, prvním milováním, prvním rozchodem.

Jana strká stránky sešitu pod světlo, přikládá oči skoro na řádky, vpíjí se do nich, zkoumá, jestli písmo je doopravdy dědovo. Jeho rukopis má za dlouhá léta pečlivě vrytý do paměti. Nechce, nechce souhlasit, zuřivě zatřepe sešitem, pokouší se z něho vyklepat všechny ty nečisté věty. Zbytečně. Co mám s očima? Vidím mlhavě. Velká slza jí sklouzla až ke rtům. Ne, pohodila sešit k nohám. Zabořila obličej do polštáře.

Pavučiny slaných kapek ji nakonec přinutily se otočit na záda. Strop je fakt špinavý. Měla bych vymalovat. Co se to se mnou děje? Všechno to byla jenom lež. Sáhne klidně po sešitu. Přeskočí několik stránek přeplněných seznamy ženských jmen. A tady? Jména nespokojených manželů, kteří si nevěry s velkým ředitelem jatek přišli vyříkat ručně, jména žen, které se mu podvolily, ale i těch, co odolaly z obavy před hněvem svých mužů, všechna psával děda do dopisů, které každý týden vyhazoval do schránky gestapa s udáním pro zločiny proti třetí říši. Neměl to daleko, gestapo sídlilo dole v přízemí přímo v jeho domě. Seznam jmen byl skoro nekonečný, všichni byli popraveni na nedaleké vojenské střelnici.

Jana zmateně potočila několik stránek. Přišel konec války, dědu chtěli Prahu osvobozující Rusové postavit před soud kvůli údajné kolaboraci, nakonec je o své nevině přesvědčil nekonečnou vepřovou žranicí. Po jeho přijetí na Hradě, kde mu prezident Edvard Beneš udělil vyznamenání za statečnost v boji proti fašismu, zamklo zámkem svá ústa i těch několik málo přeživších žen. Jen babička chřadla, její nervy se proměnily v uzlík hadů, děda ji umístil do švýcarského sanatoria pro duševně choré, kde zanedlouho zemřela.

Ráno připadalo Janě milosrdné. Vzbudila se čistá, hladká, a sešit? Kdepak je? Po chvilce hledání jej zahlédla, byl hozený hluboko pod postel. „A tam taky zůstaneš,“ řekla výhrůžně.

Dokud se nerozpadne, dokud se nerozpustí a nevypaří všechno zlo v něm obsažené. Otevřela okno, a když odcházela do redakce, nechala pootevřenou mikroventilaci. Věřila, že až se vrátí, bude nálada v bytě nanovo světlá a něžná.

Odpolední Markovo stěhování k Janě proběhlo klidně. Jeho pár drobností se vešlo do kufru postaršího fordu, s kterým jezdil. „To je nádherný barák,“ zhodnotil před vchodem dům Marek. Zastavil se a projížděl zvenku kostru budovy od patra k patru. „Všimla sis, že tam nahoře, těsně pod střechem máte sošky andělů?“ zeptal se nečekaně. Jana zavrtěla hlavou, nedokázala si vysvětlit svoji více než dvacetiletou slepotu. Hmouřila a zaostřovala oči, aby drobné objekty pod střechem rozpoznala. „A jsou to skutečně andělé?“ ptá se nejistě. Marek se směje. „S tebou pod střechem mohou žít jenom andělé.“ Uklidnil ji, a v ní se rozlilo hřejivé teplo z pampelišek. Chytla ho v podpaží a švitoříc jej vedla točitými schody s hladkým zábradlím do nejvyššího patra, k nebesům.

Sladké dny stmelovaly jejich vztah. Po měsíčním soužití se Marek rozhodl požádat Janu o to, aby mohl napsat svoje jméno na poštovní schránku. Byl to první důležitý krok k trvalému bydlišti, ba co víc - i k blížícímu se závaznému svazku manželskému. Jana ještě víc zavoněla květinami. Marek poznal každé hnutí její mysli, ona si všimla každého jeho emočního zachvění. „Vy jste ideální pár,“ volal na ně herec Daniel pokaždé, když je potkal.

Marek i Jana se usmívali jako velké hravé děti. Marek se pokaždé zastavoval před vchodem, zálibně hleděl do výšky pod střechem na sošky andělů.

Až jednou se cosi zlomilo. Jana šla napřed, otvírala schránku a v tom jí do ruky vletěl vítr, to staré železo dýchalo, ozval se i jakýsi šepot. Cože to zaslechla? Už ho mám. Jana se zarazila. Z venku k ní přiběhl krátký suchý výstřel, rána či úder kostelních hodin. Vyběhla ven. Marek ležel před vchodem

a nehýbal se, měl otevřené oči, zíral bez mrkání do nebe, vedle něj ležela soška rozbitého anděla. Pomalu se rozrůstající kaluž krve jakoby vytékala z úst padlého anděla, a ne z jeho hlavy. Jana uchopila kousek kamene. Měla to být ústa. Ale tohle nejsou ústa anděla, ten široký kyselý škleb, to je snad ďábel. Marek skončil v nemocnici, lékaři tvrdili, že klidně z komatu se neprobral.

Jana dala v práci okamžitou výpověď. Telefonicky. Neměla sílu tam ani dojít. Celé dny seděla v dědově ušáku a nevycházela z bytu. Nakupovat jí chodil herec Daniel. Přicházel pravidelně každý den, po špičkách jako stín, poklidil, uvařil a odešel. Jana nikdy neřekla ani slůvko, neděkovala. Daniel nechápal, kdy spala, kdy se myla, pokaždé ji viděl jen v tom omšelém křesle. Připadalo mu, že spí v bdělém stavu.

Teprve podzimní déšť Janu probudil. Najednou jako by vše odplavily chladné spršky z nebes. Sladké milosrdenství. Jana se odvážila vyjít na ulici, zdravila lidi, zvykala si znovu na metro i tramvaje. Z paměti jako z diskety se jí den za dnem mazaly černé vzpomínky. Dokonce už dokázala navštívit i dědu v ústavu. Herec Daniel ji za to obdivoval.

Po roce už Jana zase rozkvetla svým mládím, jen občas jí přes obličej přeběhla černá kočka. Překračovala ji však s elegancí mladé dámy. Polehoučku pila z poháru obyčejného každodenního života. Jen občas jí ještě dokázal děda vystrašit svými bezděčnými nečekanými výkřiky. „Smrt drží prst stále na spoušti!“ varoval. V těchto okamžicích se Janina duše vždy stáhla na chvíli do klubíčka. Vskutku to ale trvalo jenom vteřinku.

Láska s Liborem nevyrostla ze dne na den. Libor musel Janu opatrně dobývat, doslova odkrývat, po každé slupce narážel na husí kůži jakéhosi bolavého neznáma. Jana se sice dokázala smát od srdce, ale v jednom jeho koutku jej brzdilo jakési červené tajemné světlo. I proto tak dlouho trvalo, než svolila

k tomu, aby se k ní Libor nastěhoval. Herec Daniel jí to také posvětil. Jen co nikdy Jana nechtěla Liborovi dovolit, a to on vůbec nechápal, nesměl napsat své jméno na poštovní schránku. Jana to zdůvodňovala svou pověřčivostí. Libor jen nad tím mávnul víčkem, proto se lidé nestřílí, hlavně že se milujeme. Brblala toliko poštovní doručovatelka paní Hlásková, které již stáří zmáhalo paměť, při hledání správné schránky pro neznámé jméno se často podobala kuličce na ruletě, takže občas mladý pár proklínala.

Láska Jany a Libora se zdála být nekonečná. Ba ne, milovali se přibližně rok. Přišel však osudný den a na Janu kovová skříňka opět dýchla proud vzduchu. Další, zaznělo jakoby z jejích útrob. Ne, Jana se tentokrát nebála. Mě nevystrašíš! Pečlivě si prohlédla jmenovku. Ne, Liborovo jméno tady nebude nikdy napsané. Drželi se přece za ruce, věřili si, slíbili si to. Jsi bezmocná, plechovko!

Liborovi se rozvázala tkanička, a proto šla Jana napřed. Otáčivé schody i zábradlí šuměly. Libor doběhl Janu za chvíli. „Pojď, přidej, budeme slavit,“ a bral schody po třech, dýchal jako lokomotiva. „Co budeme slavit?“ volá na jeho záda Jana. „Konečně tady bydlím, napsal jsem se na schránku!“ Libor se celý červený zastaví, srší ohnivé radostné jiskry. Jana přitom padá na kolena. „Ne, cos to provedl, to nesmíš!“ rozkřikne se. Bouchne pěstí do schodu, vyskočí jako srnka, otočí se a skáče dolů po čtyřech schodech. „Mě nepředběhneš,“ volá za ní Libor a sedá si na zábradlí. Rozjede se za ní kluzkou rychlostí, vesele si pískaje. „Já tě stejně předjedu!“

Janě zbývalo už jen poslední patro, když uslyšela šum ptačích křídel. To kolem ní letěla Liborova mikina, a za ní, loudavě jako vrabec se zmrzlými křídli a vyděšenýma očima On. Na chvíli se jeho tělo u Jany zastavilo, alespoň jí to tak připadalo, hleděli si do očí. Z Jany vyskakovaly magnetické piliny strachu, z Libora údiv a drobné volání, prosím, zachraň mě. Náhle

se pád těla zrychlil. V přízemí Jana dlouho čistila na schránce jmenovku, protože na Liborovo jméno si sedla kapka jeho kůže i s vlasy.

Smutek zamlžil Janino vědomí natolik, že nechtěla nikoho vidět. Kromě herce Daniela. Půl roku pobývala dokonce s dědou v ústavu. Už si ale tolik nerozuměli, vyrostla mezi nimi zeď neviditelného tajemství, jež se změnilo v mlčení, případně v jasných chvilkách v opatrnou konverzaci. Oba se vyhýbali píchnutí o trn neznáma. Terapie i Danielovy návštěvy, zvláště když si s sebou přivzal kamaráda Petra, měly na Janu blahodárný vliv. Duše i tělo, které ještě před několika měsíci poletovaly v povětrí, nabyly na hmotnosti, a ona se mohla zase dotknout země.

Po propuštění museli oba mládenci Janu při návratu do domu a bytu doslova podpírat. V přízemí odvracela oči od poštovní schránky. Protože se nepřestala třást ani ve svém pokoji, rozhodl se Daniel, že alespoň dočasně bude využívat Wagnerův byt, aby ho Jana měla pokud možno vždy co nejdřív po ruce. Petr se mezitím zabydlel u Daniela, každou volnou chvíli však byl u Jany a jako herec komik k jejímu rozveselení využíval skvěle zvládnutá klaunovská čísla. To na ni vždycky zabíralo, smála se od srdce, i když v pozadí zase padaly studené skelné střípky. Daniel i Petr jako umělci podobné mraky na duši zvláště dobře vycítili, proto se o to víc snažili, a opravdu se překonávali. Janino vědomí se po několika měsících vyčistilo. Ba co víc, váhavě se sblížila i s dobrým srdcem Petra, takže ten si s Danielem mohl vyměnit místo.

Měsíce se daly do pohybu, a stejně tak ožívala i Jana. Noční můry ze sebe vytrhala i s kořínky, polehoučku vplouvala do běžného života. S Petrem. Kterému ovšem s Danielem jemnými poetickými obrazy vysvětlili nešťastné osudy předchozích Janiných známostí. Petr předvedl ledabylou piruetu, při které několikrát spadl, natahoval přitom paže jako při letu. Bylo zře-

Jmé, že je chápe, láskyplnou cestu k Janě si vybral dobrovolně i se všemi podivnými náznaky či možnými zázraky.

Asi po roce, když Janě začalo kypět břicho, byla v naději, čekali syna, se Petr odhodlal k zásadnímu kroku. Ve Wagnerově bytě již dál bydlet nemohou, Janu sice výjimečně, nicméně přesto občas svazovaly do kozelce nepříjemné vzpomínky, až jí žíly s krví nabíhaly na čele, krku i rukách jako míčky a hrozily prasknout. „Vezmu si tě, a co nejdřív se odstěhujeme,“ řekl Petr jednoho večera. Jana na podobnou nabídku už dávno čekala. Ráda souhlasila.

Se svými dalšími životními kroky seznámili v ústavu také dědu. Nebyl zrovna při smyslech, jinak by nemohl vyštěknout: „Ty utíkáš?!“ Zaťukal na berli, potom s ní bouchl do chromého invalidního vozíku. „Ruce smrti jsou dlouhé,“ řekl a počůral se. Lékař Janu i Petra ubezpečil, že stařešina hodně fantazíruje. Jeho myšlenky, city, představy a vůle se prý vydávají na daleké cesty, odkud jednou nebude návratu. Potom mu prý pukne srdce.

Když se v pátek vraceli od jedné z návštěv dědy v ústavu, před domem je svým smíchem zaskočil Daniel. „Vy moje zlatička, vy mě chcete opustit,“ rozplakal se naoko. Pak pootočil list. „Dneska hrajeme osvobození Prahy,“ a ťuknul si na hlavě do ušanky s rudou hvězdou. „Jak by ti slušela?“ Neodolal a nasadil beranici Janě. Petr ho začal pošťuchovat, chovali se jako kozlíci, poskakovali lehce po trávníku a chodníku.

Janu rozbolelo břicho, a tak vykročila domů. Při míjení schránky přivřela oči a navíc otočila pohled jinam. Těsně u schodů ji dostihl proud větru a šepotavý hlas. Další. Další. Kdepak, zrůdo, už se nedočkáš. Zítra se stěhujeme. Můžeš tady klapat čelistmi do skonání věků, ale nám už neublížíš.

Stoupala po schodech těžce dýchajíc, přece jenom - musí brát kyslík za dva. Ve druhém patře si na odpočívadle chtěla

oddechnout. Podívala se z okna před dům. Daniel se loučil s Petrem, skočil do fordky koupené od Jany po Markově smrti a vyrazil, Petr nakročil ke vchodu.

Vtom Janě zabzučel v kapse mobil. Přijala hovor. Volal doktor z ústavu, pan Josef Wagner opět utekl, div neumlátil jednoho ošetřovatele berlí. Předpokládají, že bude doma, za hodinku si pro něj přijedou, takže slečno Wagnerová, nijak se tím netrapte, vše dobře dopadne.

Janin rozhovor s lékařem přerušil křik z přízemí. Naklonila se nad zábradlí, dole jako bílou pecku rozpoznala obličej místní poštačky. „Slečno Wagnerová, slečno Wagnerová,“ volala paní Hlásková. Zamávala na ni. Co se děje? „Když sem pořád už skoro rok nosím poštu tomu vašemu chlapákovi, tak jsem vám připsala jeho jméno na schránku.“

Janě vzduch podrazil nohy, slyšela jeho smích, málem upadla, přešlápla rychle k oknu a chytila se parapetu. Ne! Vykřikla to, nebo si to jenom pomyslela? Dole před domem ji upoutala nová situace. Daniel zběsile couval autem zpátky ke vchodu. Přes stažené okno gestikuluje a křičí, Jana sotva zřetelně zaslechne slůvka - ruská čepice. Aha. Sáhla si na hlavu. Ano, musí mu ji vrátit. Váhavě sestupovala ze schodů, jemný tok vzduchu ji popostrkoval. Nevnímala to. Taky by ji Daniel mohl přijít naproti.

Před domem ji zaskočily vyschlé oči listonošky, Daniel seděl na obrubníku chodníku, držel se za hlavu a dokola opakoval. „Já ho neviděl, byl stále uvnitř v baráku, já ho vůbec neviděl...“ Jana hledala Petra. Ležel na zádech pod tělem staré fordky, ruce měl napnuté nad hlavou, jakoby se pokoušel letět. Podobný humorný kousek prováděl vždy při svých klaunských výstupech. To je nesmysl, pomyslela si Jana. Petrovo tělo se ovšem nepohnulo. Klekla si k němu, dotkla se ho, nedýchal.

V mlze požádala poštačku o propisovačku. Dlouho se dívala

na poštovní schránku. Potom tvrdě začmárala Petrovo jméno. Proud vzduchu zacloumal krabicí, teď byl tak silný, že div nevylomil dvířka. „Chceš boj, zrúdo?!“ Jana skládá zvolna jedno slovo za druhým. Věta je pevná, jako z ocele. „Vážně mne chceš porazit?!“ Odmlčela se. „Zkus to!“ Na jmenovce lehce upravovala jednotlivá písmenka ve svém vlastním jméně, začernila několik posledních liter a na schránce se objevilo jméno Jan Wagner.

Téměř až ve čtvrtém patře z dálky slyšela kmitavé houkání, asi přijíždí policie a záchranka. Dveře od bytu byly vypáčené, práh pokryla drobná dřívka. Zámek byl starý, dřevo slabé, stačilo jen fouknout a cesta byla volná. Věděli to skoro všichni.

Děda seděl ve svém křesle v obýváku. Držel v ruce berli jako zbraň a mířil s ní ke dveřím, do nichž právě vkročila Jana. „Čekal jsem na vás, vy ruští ďáblové,“ zvolal. Jana se zastavila. „Uvidíme, kdo koho zastřelí dřív,“ řekl. Jana koutkem oka zahlédla, že dveře od trezoru jsou otevřené, a to, co drží starý muž v rukách, není berle, nýbrž puška z války. „To jsem já, dědo, Jana, tvoje vnučka,“ řekla nesměle. Usmála se.

Vzápětí zaslechla zvuk podobný prásknutí lámané větve, vyletěl k ní drobný sluneční disk, nebo spíše malá žlutá koule, lehce ji štípala do ramene, náraz byl ale tak silný, že ji otočil kolem osy a ona padla na břicho. Vedle těla jí z hlavy sklouzla ruská čepice s rudou hvězdou. Jaké slunce, zlatého poutníka přece dědek za zády neměl?! Vždyť se blíží teprve poledne, ne podvečer, napadlo Janu.

Jako v dobře seřízeném hodinovém stroju se v ní spustil záchranný obranný mechanismus. Musí pryč. Plazí se ke dveřím, jako žížala se souká ke vchodu bytu. Sáhne na práh, už je v bezpečí. Tento kousek dřeva pro ni již od dětství představoval ostrov jistoty, tady sedávala léta, vždy když čekala, až děda přijde z práce. Pohládila prkno poprášené třískami.

Střepey moře. Vtom ji k zemi přitiskla ostrá rána hlavní do zad pod lopatku. Kdosi se k ní naklonil, přiloží jí ústa k uchu a šeptá: „Promiň mi, Jano, nemohu dopustit, aby se zlo šířilo dál. Odpusť.“ Na nedaleké kostelní věži odbila dvanáctá hodina. Bylo poledne, ale slunce pro Janu už zhaslo.

Věra Pucholtová

Letos slavím Kristova léta, a to je i pro ženu poměrně důležitá událost. Víte, že se k vám v životě přiblížilo první zvonění (nejen biologické). Buď jste již ve své profesní kariéře něčeho dosáhla, nebo je nevyšší čas odstartovat. Žiji v Ostravě, ale zavála mě sem práce pro mezinárodní firmu. Dělam tzv. obchoďačku, prodávám výrobky z ocele a je fakt, že k tomu mnohdy potřebuji ocelové nervy. Umění komunikace, přesvědčování, patří k mým každodenním chlebičkům. Nestěžuji si. Nabyté zkušenosti využívám i v tzv. civilním životě. Stačí zajít na poštu a stoupnout si do nekonečné fronty. Věřte mi, že řadě z nás nervy povolují víc, než je zdravo. Snažím se být optimistkou: Svět patří optimistům, pesimisté jsou jenom diváky. Vyžaduje to ovšem důkladnou práci na sobě. Málokdo však má takovou trpělivost.

Psaní úzce souvisí s komunikací, tak jsem si vždy myslela, že když umím dobře mluvit a přesvědčovat, půjde mi stejně i tvorba. Není to úplně pravda. Pronesené slůvko zdánlivě zmizí po svém vyřčení, ale psané slovo zde zůstává jako vzkaz věčnosti. Každý si jej může přečíst, ohodnotit, vyjádřit se k němu. Pokud jde o horor, láká mě fenomén tajemství, děsu, nepochitatelná a především Velkého Neznáma. Zdrojem neselhávajícího strachu se pro mne stává dotek iracionálna.

Zahrada

David se na to místo vůbec netvářil. Domek na spadnutí, který léta nikdo neobýval ani neopravoval, jediným spojením do Prahy auto nebo osobák projíždějící vískou jednou za hodinu. Společné bydlení s Monikou si představoval jinak. Ale bohužel v tomto ohledu neměl hlavní slovo.

„Já tě nechápu. Rodiče jsou ochotní dát ti na bydlení tolik peněz, a ty chceš koupit starou ratejnu, prodávanou pod cenou, protože ji nikdo nechce.“

„Nehodlám naše zruinovat. Jsem jim vděčná za moc. A potom, přesně o takovém domku jsem snila. Když se to trochu opraví...“

Monika sjezdila celé střední Čechy, než objevila dům, který jí padl do oka. Tohle bylo přesně ono. Zahrada nad řekou, před domem stará vrba, v sousedství jen pár domků a za nimi les. Cena překvapivě nízká. Ale o to lákavější.

„Byla by to skvělá chata,“ vyjádřil se o její volbě David.

„Prostředí je inspirativní,“ prohlásila Monika. „Víš, co mi řekli na AMU. Za rok mě tam vezmou, ale musím do té doby najít sebe sama. Vyprofilovat si osobnost. Jsem si jistá, že tady se mi to podaří.“

Když se dal David s Monikou dohromady, liboval si, že narazil na dívku z bohaté rodiny. Teď začal pochybovat, jestli to byl správný tah.

Paní z realitky dorazila o půl hodiny později.

„Není to romantika?“ prohodila s křečovitým úsměvem a odemkla zrezlou branku. Musela se do ní opřít plnou vahou, aby ji otevřela.

„Lepší cenu za dům v regionu nenajdete. A konstrukce je

zachovalá, je potřeba jen nová omítka," šveholila makléřka, jak tak dvojici prošlapávala cestičku vzrostlou trávou směrem k domku.

David šel jako poslední. Zaráželo ho, že se tráva po Moničině kroku ihned zase vztyčí, jako by na ni vůbec nikdo nešlápl. V jeden moment se mu dokonce omotala okolo nohou tak, že upadl.

„Co děláš?“ podivila se jeho přítelkyně.

„Ta tráva mi svázala nohy,“ vyjekl David, ale Monika ho nebrala vážně.

„Koukej, kam šlapeš,“ odbyla ho.

Vnitřek domu vypadal útulně. Prostorná kuchyň, kam se vejde jídelní stůl, obývací s krbem a ložnice, vybavená starými postelemi z bukového dřeva, co víc mladý pár potřebuje?

„Dům je na trhu už dvacet let,“ přiznala nakonec makléřka.

„Proč ho ještě nikdo nekoupil?“ zajímal se David, ale nedostalo se mu odpovědi.

Se stěhováním pomohl Monice tatínek. Pro začátek nepotřebovala mnoho. Hlavně plátna, štětce a barvičky. Těšila se, jak tu stráví první víkend... „Neboj, tati, David k večeru přijede, nebudu tady sama,“ zalhala.

V sobotu odpoledne usedla před dům a pustila se do malování. Ta vrba před okny ložnice se promítala na plátno úplně sama. A jak tak na ni Monika upírala zrak, zdálo se jí, že se jí ten strom snaží něco sdělit. Nebyla to ale žádná určitá slova, spíš pocit... Pocit domova. Nedočkávě obraz dokončila během pár hodin a potom uznala, že by měla trochu zapracovat na zahradě. Tráva chtěla posekat a plevel okolo plotu kazil výhled.

Byla asi ve třetině, když za sebou uslyšela starý ženský hlas: „To vám ta zahrada dovolí, abyste ji sekala?“

Paní Hloušková bydlela v sousedním domku. Hubená čiperná

žena s pronikavým pohledem, která loni oslavila osmdesátku, ale energie měla na rozdávání.

„Proč by mi to nedovolila?“ zasmála se Monika.

„Po celých dvacet let sem pomalu nenechala nikoho vstoupit,“ vysvětlila sousedka. „Trávu smím sekat jenom já, na mě je zvyklá.“

Monika usoudila, že stará paní trpí některou ze stařeckých duševních poruch.

„Lidi většinou utečou, sotva se jim tráva začne motat pod nohy. Samotného majitele sundávali polomrtvého z vrby, jako by ho chtěla tím proutím uškrtit. Jednou tady přespávali vandráci - ve dvě hodiny ráno se zdekovali a vzali do zaječích. A vy se tady takhle sama nebojíte?“

„Ne, nebojím,“ odpověděla Monika. Jestliže je stará paní trochu na hlavu, nebude nikterak vadit, když se sama projevím jako blázen, pomyslně si a nahlas prohlásila: „Ta vrba mi pověděla, že jsem tady doma.“

Sousedka na ni upřela svoje rentgenové oči, ze kterých až mrazilo. Po chvíli řekla: „Znala jsem kdysi někoho, ke komu stromy taky promlouvaly. Ale to už je dávno.“

Večer Monika usínala se zapnutým rádiem. Ticho je na polosamotě pro městského člověka příliš tiché. Žádné tramvaje, žádný ruch z ulice, ptáci... no sem tam něco zapípali. Jednou za hodinu zahoukal vlak.

Ve snu Monika slyšela šumění trávy. Pruty vrby se nepokojně kroutily do stran, vypadalo to, jako by se celý strom chtěl vytrhnout ze země i s kořeny. Pak jí před očima vyvstalo ostří sekery. Nějaká žena vyběhla z domu s miminem v náručí a utíkala směrem k vrbě. „Zachraň dítě! Zachraň moje dítě!“ vykřikla s takovou bolestí a hrůzou v hlase, až Moniku zaplavil nevýslovný strach.

Posadila se na posteli celá zpocená a uvědomila si, že sama

křičí ze všech sil. První noc v novém domově, a hned taková noční můra.

Rádio už nehrálo. Nepamatovala si, že by ho před usnutím vypnula.

Rozsvítila a postavila vodu na kávu. Musí se nějak uklidnit, než se pokusí znova spát.

Po chvíli někdo zaklepal na dveře. Polilo ji horko a sáhla po telefonu, aby vyťukala číslo nouzového volání.

„To jsem já, sousedka,“ ozvala se paní Hloušková.

Monika s úlevou otevřela a vpustila starou ženu dovnitř.

„Slyšela jsem křik, tak jsem se chtěla podívat, jestli jste v pořádku.“

„Jo,“ odvětila Monika zmateně, „byl to jenom hroznej sen.“ Kávu uvařila i sousedce. A noční mŕu jí odvyprávěla.

Paní Hloušková napjatě poslouchala, ani nehnula očima. Potom se nalomeným hlasem rozpovídala: „Asi vám nikdo neřekl, co se tady před léty stalo. V okrese řádil psychopat, vyvraždil několik rodin sekýrou. Ty manžele, co žili v tomhle domě, zabil taky. Přežilo jenom dítě, čtyřměsíční holčička, našli ji pod vrbou, schovanou mezi proutím.“

„A vraha dopadli?“ špitla Monika, jak se jí úzkostí svíralo hrdlo.

Sousedka přikývla.

„Já ho viděla. Přivedli ho sem, jako na místo činu. Zapřísahal se, že tady nikdy nebyl. Ostatní vraždy přiznal, jenom tuhle ne. Soudu to ale bylo jedno, doživotí dostal tak jako tak.“

„Myslíte, že mluvil pravdu?“

„To netuším. Jedno mi ale tehdy bylo divný. Když ho sem přivedli, zahrada mlčela.“

„Jak to myslíte, *mlčela*?“

„Tráva mu nepodrážela nohy. Pruty vrby se ani nepohnuly. Křoví nešumělo. Nic.“

Paní Hloušková se rozhlédla po kuchyni a zrak jí padl na

Moničin čerstvě dokončený obraz.

„Kdo to maloval?“ vyhrkla pohnutě a rozčilením vstala.

„Já,“ pokrčila rameny Monika. „Není to nic světoborného, ale hodlám to vypilovat. Příští rok...“

Sousedka ji nenechala domluvit.

„Pojďte se mnou,“ vybídla ji, a nehlédíc na budík ukazující tři hodiny ráno, strkala Moniku ze dveří.

Monika nemohla uvěřit svým očím. Stejný úhel pohledu na dům, obdobné tahy štětce, téměř shodné barevné pojetí. Jen plátno bylo o něco větší. Viselo v sousedčině světnici v tmavém dřevěném rámu.

„Ten obraz mi darovala ta paní, co bydlila ve vašem domě. Taky ráda malovala. A byla to právě ona, kdo rozuměl řeči stromů. Ze začátku jsem jí to nechtěla věřit, ale její zahrada mě přesvědčila. Jako by byla živá...“

Monika se rozklepala.

Věděla, že její rodiče nejsou její praví rodiče. Osvojili si ji jako batole, vlastní děti mít nemohli. Dali jí všechno. Nikdy nepátrala po tom, odkud vlastně pochází. Neměla k tomu důvod.

„Co se stalo s tou čtyřměsíční holčičkou?“ zeptala se rozechvěle.

„Putovala do kojeneckýho ústavu. Nejspíš ji někdo adoptoval.“

Celý následující týden strávila Monika v Praze. Na jedné straně ani nechtěla po své minulosti pátrat, připadalo jí to nefér vůči rodičům, ale zvědavost byla silnější. Především majiteli se po dvacet let nepodařilo dům prodat - to znamenalo, že právě tento člověk ho musel převzít po zavražděných majitelích. Nejspíš příbuzný, jak jinak. Horečnatě si přečetla jeho jméno na kupní smlouvě. Paní Hloušková jí po telefonu potvrdila, že je to bratr zemřelý.

Byl to hodně zvláštní pocit, zazvonit u dveří a vyrazit ze sebe:

„Já jsem asi vaše neteř.“

Ale jinak se to nedalo.

Pan Koutný byl prošedivělý, vysoký muž s pokleslými koutky a tenkým obočím. Jeho žena nabídla Monice čaj a při jejím vyprávění se rozplakala.

„Já jsem tenkrát tolik chtěla vzít to děvčátko za svoje,“ vzlykala. „Ale měli jsme už tři děti a jenom tohle dvě plus jedna... Doufala jsem, že někde jinde mu bude líp... Jste to opravdu vy? Jste krásná...“

„Jak si můžete být tak jistá, že jste to vy?“ divil se Koutný.

„Zahrada jako by mi našeptávala, že jsem tam doma. Nikdy se mi nic podobného nestalo a vím, že to zní neskutečně...“

„Ta zahrada je prokletá,“ přerušil ji Koutný. „Po té tragédii se stala strašným místem. Nikdy jsme tam nejeli ani na víkend.“

„Napadlo mě, že bychom měli zajít na policii a nechat případ znovu otevřít. Třeba ten vrah nebyl skutečný vrah a zahrada nebude mít pokoj, dokud se nenajde pravý viník,“ vykloupila Monika myšlenky, které se jí v hlavě honily už několik dnů.

„To je nesmysl,“ zamračil se Koutný. „Není dobrý otevírat starý rány. My jsme si už s manželkou prošli dostatečným peklem. S námi o tom nemluvte.“

David nezvedal telefon a sám od sebe nezavolał. Monika měla plnou hlavu jiných věcí, než aby pro něho plakala do polštářů. Jestliže chce začít nový život ve vlastním, musí tak učinit sama, nemůže se ohlížet na mužského, který není ochoten nastěhovat se do domku s ní. Je už dospělá a musí se někam pohnout. A zahrada se doposud netvářila, že by jí chtěla ublížit. Proč by se měla bát?